

qui ad tempus amens efficitur, quique “dum phrenesi aut amentia laborat, verisimiliter posset quidquam facere contra reverentiam Sacramenti, non inungatur, nisi periculum tollatur omnino. Impenitentibus vero, et qui in manifesto peccato mortali moriuntur, et excommunicatis et nondum baptizatis, penitus denegetur.”¹

310. “In eadem infirmitate hoc Sacramentum iterari non debet, nisi diuturna sit, ut cum infirmus convaluerit et iterum in periculum mortis incidat.”² “Si durante eadem infirmitate,” ait Benedictus XIV., “post susceptam Extremam Uctionem morbus ita remittat, ut ægrotus mortis periculum evasisse videatur, sed, antequam convalescat, iterum in vitæ discrimen relabatur, juxta præsentem disciplinam poterit, sine scrupulo, denuo Sacra Uctione muniri.”³

311. Oleum ex oliva ad hoc sacramentum administrandum requiri constat. Curandum est igitur omni studio, ne olea adulterina, quæ circumferuntur hoc nomine falso insignita, ad unguendos infirmos adhibeantur. Quum vero manifesta res sit, id quod tanquam oleum ex oliva fere ubique venditur, ita callide arte confici, vel aliis oleis ex cetis aut larido ita misceri et obrui, ut olivi nil nisi nomen habeat; excitanda est Episcoporum sollicitudo et diligentia, ut per Catholicos optimæ fidei mercatores verum et purum olivum ab Europa quotannis advehendum curent, ea saltem quantitate, quæ omnium dioceseon necessitatibus pro hujus et aliorum sacramentorum administratione sufficere possit.

Bene autem placuit Patribus propositio Savannensis, offerentis Rev^{mo} Abbati Cisterciensium apud Gethsemane in Diocesi Ludovicopolitana prædia satis ampla prope civitatem S. Augustini in Florida, eo fine ut ibi constituatur communitas Religiosorum, qui oleum olivarum, vinum de vite, et candelas ex operibus apum, in usum ecclesiarum suppeditabunt.

¹ Rit. Rom. Cap. de Sac. Extrem. Unct.

² Ibid.

³ De Syn. Dioc., viii., Cap. 9.

CAPUT VIII.

DE ORDINE.

312. “Si quis aliorum Sacramentorum naturam et rationem diligenter considerarit, facile perspiciet, ea omnia ab Ordinis Sacramento ita pendere, ut sine illo partim confici et administrari nullo modo queant; partim solemnî cæremonia et religioso quodam ritu ac cultu carere videantur.”¹ Quod potissimum affirmari potest de augusto illo Sacrificio et munda per Prophetam prænuntiata oblatione, quæ per universum orbem Christianum a solis ortu usque ad occasum divino nomini offertur.² “Sacrificium enim et sacerdotium ita Dei ordinatione conjuncta sunt, ut utrumque in omni lege extiterit. Quum igitur in Novo Testamento Sanctum Eucharistiæ Sacrificium visibile ex Domini institutione Catholica Ecclesia acceperit, fateri etiam oportet in ea novum esse visibile et externum sacerdotium, in quod vetus translatum est. Hoc autem ab eodem Domino Salvatore nostro institutum esse, atque Apostolis eorumque successoribus in sacerdotio potestatem traditam consecrandi, offerendi, et ministrandi corpus et sanguinem Ejus, nec non et peccata dimittendi et retinendi, Sacræ Literæ ostendunt, et Catholica Ecclesiæ traditio semper docuit.” Ita Concilium Tridentinum.³

313. Sacer Ordo, qui, ob Christi institutionem, gratiæque interioris per signa visibilia collationem,⁴ vere ac proprie dicti Sacramenti rationem habet, non modo confert spiritualem potestatem sacramenti conficiendi et ministrandi, cæteraque munia Ecclesiastica obeundi; sed etiam characterem seu notam animæ imprimit, quæ nec deleri nec auferri potest,

¹ Catech. Rom., de Ord. Sacram.

² Malach. i., 11.

³ Sess. xxiii., Cap. 1, de Ord.

⁴ Cf. II. Tim. i., 6.

quâque in æternum is, cui manus sunt impositæ, a laicali coetu separatur ac distinguitur. Unde iterari nequit hoc Sacramentum.

314. Cum Ecclesia, utpote Spiritu Dei edocta, omnia sapientissime et ordinatissime agat, ministros suos, qui sacerdotio ex officio deserviunt, per diversos ordines, veluti per quosdam gradus, a minoribus ad majora perducit. A prima enim Tonsura, quâ laici homines in clerum cooptantur, per Ostiariatum aliaque officia sacra ad insigne Presbyterorum munus ascendunt; ultimo loco Episcopatum consequuntur, quo amplissimus Sacerdotii honor et dignitas continetur. In Episcopatu igitur, quem Sacerdotii plenitudinem et apicem jure vocant, ad unitatem redigitur tota Hierarchia Ecclesiastica, quæ est, sicut castrorum acies, a cœlesti Duce sapienter ordinata. Hinc, Concilium Tridentinum de diversis Ecclesiæ ministris disserens, Episcopos præcipue commemorare, de iis plura et præclara verba facere, eorumque jura et potestatem adversus novatorum commenta et errores tueri necessarium duxit. Cum enim in Apostolorum locum suffecti sint, illorum profecto est, sanctam Dei Ecclesiam, quam Suo sanguine acquisivit, regere; idque non jure humano aut ecclesiastico, non principum gratia aut plebis voluntate, sed ipsius quidem Spiritus Sancti jussu et ordinatione.¹ Illis, et non aliis, licet Sacramentum Ordinis conferre, et “alia pleraque peragere, quarum functionum potestatem reliqui inferioris ordinis nullam habent.”²

315. Ut quis ex Presbyterorum ordine ad Episcopatum evehatur, Sedis Apostolicæ auctoritas sola requiritur; neque ad hoc necesse est ut plebis suffragia exquirantur, aut consensus sæcularis, quæcumque sit, potestatis accedat. Præterea, qui asserere audent Ordines a legitimis et veris Episcopis, iis scilicet qui auctoritate Romanæ Sedis assumuntur, irritos

¹ Act. Apost., xv., 28.

² Conc. Trid., l. c., Cap. 4.

esse, sine populi vel potestatis sæcularis consensu aut vocatione, a Tridentina Synodo anathematis pœna plectuntur.¹

316. Quum sacerdotum munus et officium sit, populum Christianum sanctæ Fidei mysteriis imbuere, et in via mandatorum Domini currentes incitare, vacillantes confirmare et lapsos erigere; satis inde patet, quanta sacrarum rerum scientia pollere, quanta morum sanctitate enitere debeant. Secus enim, quomodo poterit Ecclesiæ minister veram et sinceram Christi doctrinam, ab omni humani erroris luto ac veneno immunem, fidelibus propinare? Aut qua fronte se gregi suo ducem et exemplar offerre, ad eas virtutes consequendas, ad quas ipse invitat et hortatur? Ne quis igitur in posterum ordinandus accedat, qui non sufficienti literarum et doctrinæ sacræ suppellectili sit instructus, volumus ut in singulis harum Provinciarum dicecesibus quatuor vel tres ad minus in posterum ab Episcopo constituentur Examinatores, qui facto Ordinandorum scientiæ periculo, perpensisque omnium, quibus testari competit, de eorum genere, persona, ætate et vitæ honestate testimoniis, scienter et sincere de omnibus ad Episcopum referant, suamque in scriptis de unoquoque candidato patefaciant sententiam; utrum scilicet dignus an indignus sit, qui ad Ordines admittatur. Idem, quoad scientiæ periculum, cum Regularibus qui ordinandi sistuntur, servandum decernimus.

317. Juxta Ecclesiæ mentem, quæ ex sæpe repetitis Canonici Juris sanctionibus manifeste eruitur, unusquisque a proprio Episcopo ordinandus est. Quo nomine appellatur Episcopus, cui subditur ratione sive *originis*, sive *domicilii*. Locus *originis* dicitur urbs, oppidum, aut pagus, ubi quis *naturaliter* ortus est, scilicet ubi pater verum domicilium habet. Si autem alibi per accidens nascatur, v. g. occasione itineris, legationis, mercaturæ, vel cujusvis alterius temporalis

¹ Conc. Trid., loc. cit., Can. 7, 8.

moræ, tum nullatenus hujusmodi fortuita natiuitas, sed vera tantum et naturalis patris origo erit attendenda. Quod si pater in alieno loco ubi filius nascitur, tandiu eoque animo permanserit, ut inibi *domicilium* de jure contraxerit, tunc non origo patris, sed domicilium pro filii ordinatione attendi debet.¹ In neo-baptizatis, ex hæresi aut infidelitate conversis, locus *originis* censetur ille, in quo Baptismum accipiunt. Ita enim a Paulo III. constitutum fuit, et ita se habet praxis Curie Romanæ.²

318. Subditus autem ratione *domicilii*, ad effectum suscipiendi Ordines, is dumtaxat censeatur, qui, licet alibi natus fuerit, illud tamen stabiliter constituit in aliquo loco, vel decennali habitatione, vel illuc majorem bonorum partem cum ædibus instructis transferendo, ibique per notabile tempus commorando, atque insuper animum permanendi habere jurejurando affirmat.³ Plura hinc ad domicilium vere dictum pro ordinandis constituendum lege positiva requiri patet, quam pro cætera sacramenta suscepturis. Si quis duo habeat domicilia, poterit ab utriuslibet loci Episcopo Ordines petere, quia uterque *proprius* Episcopi loco habetur.

319. Ab *alieno* Episcopo nemo ordinari potest, nisi secum afferat *proprius* Episcopi literas dimissoriales, et has quidem non generalibus verbis conceptas, sed quæ clare et determinate expriment Ordinem vel Ordines, pro quibus conferendis facultas datur.

320. Si quis ab Episcopo proprio ad clericalem tonsuram seu etiam ad minores Ordines promotus fuerit, non potest ab alio Episcopo, ratione aut titulo beneficii cujuscumque, ad

¹ Innocent. XII., in Const. Speculatores, §§ 9, 10; ubi tota hæc materia amplissime pertractatur.

² Vid. Honorante, Prax. Sac. Tribun. Card. Urb. Vicarii, Romæ, 1762, p. 21; Pauli III., Const. Cupientes (31 Mart., 1542), quam Pauli Constitutionem postea confirmavit ampliavitque Clemens XI., in Const. Propagandæ, edita die 11. Maji, 1704.

³ Const. Speculatores, § 11.

ulteriores Ordines promoveri, nisi antea literas testimoniales proprii Episcopi, tam originis quam domicilii, super suis natalibus, ætate, moribus, et vita Episcopo ordinanti in actis illius curiæ conservandas exhibuerit.¹ Quod ad *quemcumque titulum* extenditur a Sac. Congreg. Concilii Tridentini interprete.²

321. Si quis a propriæ originis loco discesserit, tenetur literas testimoniales Ordinarii suæ originis Episcopo ordinanti offerre; et de iis mentio expressa facienda est in literis susceptorum Ordinum. Neque refert, utrum ordinandus a loco originis in ea ætate discesserit, quâ potuerit canonico impedimento irretiri, an antea, cum hujusmodi impedimento ob annorum defectum subjacere non posset. Prædictæ literæ testimoniales requiruntur, etiam cum Episcopus ordinaturus est ratione domicilii proprius, aut est alioquin certus de moribus ordinandi.³ Præterea, si quis tanto temporis spatio in eo loco, in quo non *naturaliter*, sed *ex accidenti*, natus est, moram traxerit, ut potuerit ibidem canonicum aliquod impedimentum contrahere, tunc etiam testimoniales ab Ordinario ejus loci literas Episcopo ordinanti exhibere teneatur, earumque in susceptorum Ordinum Testimonio mentio fiat.⁴

322. Quum igitur Ecclesia tot legibus ac decretis plane ostendat, providere se voluisse, ut tota, quam longa est, candidatorum anteacta vita Episcopo ordinanti pateat, quo ipse tutiori conscientia et sine ullo legum canonicarum aut rei Christianæ detrimento, ad Ordines conferendos procedat; quumque experientia constet apud nos, nonnullos eorum qui sacros Ordines ambiunt, huc illuc vagari, et ex uno Collegio

¹ Constit. Speculatores, § 7.

² In causa Pientina, die 18. Julii, 1733, § 16; et in Messanensi, die 22. Aug., 1739, § 4. Apud Zamboni, in Coll. Decl. Sac. Congr. Card. Conc. Trid. Romæ, 1816, Tom. viii., p. 46.

³ Const. Speculatores, § 12. Adde Decl. S. Congr. Conc. Trid. in Pientina seu Heinensi, 8 Aug., 1733, § 6: apud Zamb. loc. cit.

⁴ Const. Speculatores, § 9.

aut Seminario in alterum sæpius migrare solitos esse; statuimus ut Episcopi eorumque examinatores in posterum ab omnibus hujusmodi, præter cætera requisita, exigant insuper literas testimoniales a Rectoribus aut Superioribus Collegiorum et Seminariorum subscribendas, in quibus patefiat qualemcumque studiis operam dederint; necnon a Parochis vel probatæ vitæ sacerdotibus aliorum locorum, in quibus per aliquod notabile tempus commorati fuerint.

323. Sacerdotes sine titulo ordinari non possunt, sive is ex patrimonio, seu beneficio, seu paupertate religiosa oriatur. Apud nos, S. Sedis indulgentiâ, sæculares sacerdotes, nemine fere excepto, ad titulum missionis hucusque ordinati fuere. Quum vero quinquennium, per quod facultas ordinandi ad hujusmodi titulum concessa est, jam effluxerit, censemus S. Sedi supplicandum esse, ut eadem harum Provinciarum Episcopis iterum concedatur, si Summo Pontifici visum fuerit.¹ Supplicandum quoque censemus, ut liceat ordinandis in posterum Titulum Missionis acquirere, quin jurejurando se obligare teneantur ad perpetuo Missionibus inserviendum.²

CAPUT IX.

DE MATRIMONIO.

324. “Matrimonii perpetuum, indissolubilemque nexum primus humani generis parens Divini Spiritus instinctu pronuntiavit, cum dixit: ‘Hoc nunc os ex ossibus meis, et caro de

¹ Hanc facultatem “Singulis Fœderatorum Statuum Episcopis, usque ad terminum unicuique eorum pro aliarum facultatum exercitio assignatum,” S. Pontifex benigne concessit, 24. Jan., 1868. Cf. Decretum S. C. de P. F., II., *supra*.

² Hac de postulatione forsân pertractabit S. Cong. de Prop. Fide, in promissa nobis circa Ordinationem Titulo Missionis Instructione. Vide Instruct. Gen., *supra*.

carne mea: quamobrem relinquet homo patrem suum et matrem, et adhærebit uxori suæ, et erunt duo in carne una.”¹

“Hoc autem vinculo duos tantummodo copulari et conjugi, Christus Dominus apertius docuit, cum postrema illa verba tanquam a Deo prolata referens, dixit: ‘Itaque jam non sunt duo, sed una caro;’ statimque ejusdem nexus firmitatem ab Adamo tanto ante pronuntiatam, his verbis confirmavit: ‘Quod ergo Deus conjunxit, homo non separet.’”²

“Gratiam vero, quæ naturalem illum amorem perficeret, et indissolubilem unitatem confirmaret, conjugesque sanctificaret, ipse Christus venerabilium sacramentorum institutor atque perfector, sua nobis passione promeruit, quod Paulus Apostolus innuit dicens: ‘Viri diligite uxores vestras, sicut Christus dilexit Ecclesiam, et semetipsum tradidit pro ea:’³ mox subjungens: ‘Sacramentum hoc magnum est, ego autem dico in Christo et Ecclesia.’”⁴

325. Hinc patet quantum in ipsam naturam peccent miseri illi homines, qui apud nos vagam effrænemque libidinem specioso *liberi amoris* nomine cohonestare, ac illi naturæ officio, quod generis humani parens agnovit, ac ejusdem Redemptor sanctificavit, subrogare conantur. Neque ii ferendi sunt, qui legi a Christo latæ repugnantes, polygamiam impuram rursus inducere volunt. Etenim “hi sunt qui segregant semetipsos, animales, spiritum non habentes; hi autem quæcunque quidem ignorant, blasphemant; quæcunque autem naturaliter, tanquam muta animalia norunt, in his corrumpuntur.”⁵

326. Verum hæc errorum portenta adeo sunt foeda, ut nullus vere Christianus homo ea non detestetur, ac penitus exhorrescat. Dolendum tamen eam animis plurimorum ex nostratibus insedis opinionem, posse per legis civilis auctoritatem penitus abrumpi Matrimonii vinculum, ita ut conjugii

¹ Gen. ii., 23, 24; Eph. v., 30, 31.

² Matth. xix., 5, 6.

³ Eph. v., 25, seq.

⁴ Syn. Trid., Sess. xxiv., Decr. de Sac. Matr.

⁵ Jud. Epist., vers. 19, 10.